

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA

ZPRAVODAJ ZNOJEMSKÝCH FARNOSTÍ

ŘÍJEN 2010

č. 8

SV. JAN KAPISTRÁN – apoštol Znojma

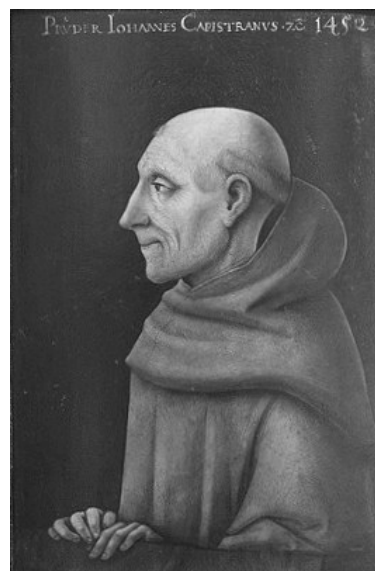
23. ŘÍJNA

V měsíci říjnu si připomínáme nejen svátek svatého Františka z Assisi, zakladatele početné duchovní rodiny františkánské, ale 23. října také oslavíme památku jednoho z jeho duchovních synů, jednoho z mnoha světců, kteří působili ve Znojmě a zanechali zde i trvalou stopu. Je jím Jan Kapistrán (1386-1456). Během svých 70-ti let, které prožil na této zemi, zažil tolik neobvyklých událostí a tak zásadně ovlivnil celou Evropu, že by to vystačilo na několik lidských životů.

Narodil se ve střední Itálii, v italsko-německé rodině, v městečku *Capestrano*. Úspěšně vystudoval práva v Perugii a vstoupil do služeb neapolského krále. Zde byl vysokým úředníkem, nakonec i předsedou vlády a pak se také oženil. A právě tehdy, když se zdálo, že jeho život půjde klidnou a úspěšnou cestou, stalo se něco, co od základu změnilo celý Janův život: Upadl do zajetí, byl uvězněn a neapolský král na něj úplně zapomněl. Tehdy si Kapistrán uvědomil marnost všeho, na co spoléhal. Jeho vnitřní zápas byl tak prudký, že mu jedné noci dokonce opadaly

všechny vlasy. Nakonec zrušil svoje manželství, které dosud nebylo naplněno, a rozhodl se r. 1414 vstoupit do nejpřísnější reformní větve řádu sv. Františka, kterou právě zakládal sv. Bernardin Sienský (1380-1444).

Byla to tehdy velmi vzrušená doba. Právě zasedal kostnický koncil a křesťané měli po 40-ti letech opět jediného papeže; české království sužovali husité a do Evropy se drala turecká armáda. Sv. Jan se rozhodl, že se celou svou sílu a nadáním studovaného právníka dá plně do služby kázání Božího slova a duchovní obnovy celé Střední Evropy. Po vzoru svého učitele sv. Bernardina se vydal z pověření papeže spolu s 12-ti bratry na cestu. Neměli ani žádný klášter, třebaže jich cestou

mnoho založili, ale sami bydleli v cestovním voze, který jim složil jako příbytek i knihovna zároveň. Vyšli z Itálie do Rakouska, na Moravu do Čech, do Německa, do Polska a nakonec do Uher. Velmi si přál kázat také v Praze, ale husitský biskup Jan Rokycana mu v tom zabránil.

A tak v roce 1451 tento světec navštívil také Znojmo, kde několik týdnů kázal a varoval věřící před husitskými bludy. Dokonce zde i mimořádným způsobem uzdravil některé znojmské obyvatele a udržoval se zástupci města i později písemnou korespondencí. Kapistránovo působení ve Znojmě připomíná dnes nově opravený kostel sv. Alžběty, původně zasvěcený právě Kapistránovu učiteli sv. Bernardinu Sienskému, kde se reformní františkáni *bosáci*, původně usadili a nakonec vystřídali minority v dnešní ulici Přemyslovců. Kapistránovi působení v naší vlasti nakonec přivedlo zpět do církve na 11.000 věřících, včetně králov-

ského podkomořího pana Beneše Černo-horského z Boskovic, který se obrátil v Brně při Kapistránově kázání. Celoevropskou zásluhou ale bezesporu bylo, že sv. Jan ještě v roce své smrti, tj. roku 1456, osobně povzbuzoval umdlévající křesťanská vojska Jana Hunyadyho v obleženém Bělehradu. Podařilo se jim tak odrazit turecké vojsko a zachránit tak Evropu před invází islámu.

Osoba sv. Jana Kapistrána, jeho bezvýhradné nadšení a nesmírně bohatý život je nám velikým povzbuzením, abychom v každé době usilovali o opravdové obrácení a ryzost křesťanské víry. On sám formuloval svůj program těmito slovy: *Vždycky jsem pracoval a budu ještě pracovat pouze pro to, aby křesťanské národy žili společně v jediném společenství pod Kristovým náměstkem*. A o to se snažme modlitbou, slovem i skutkem.

fr. Efrem Jindráček, O.P.

MĚSÍČNÍ ÚVAHA

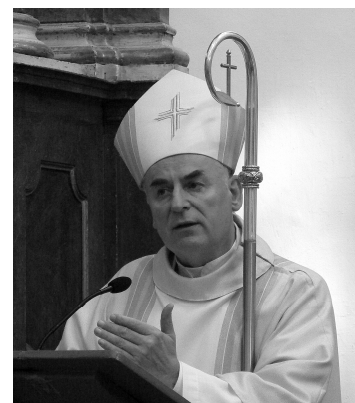
PASTÝŘSKÝ LIST OTCE BISKUPA VOJTĚCHA „VEZMI A ČTI“ *příprava k oslavě 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Moravu*

Milé sestry, milí bratři,

velký učitel církve sv. Řehoř Veliký říká, že „Písmo svaté je dopisem všemohoucího Boha svému stvoření; v něm se učí poznávat Boží srdce v Božích slovech“ (Registr. Epist. IV, 31; PL 77, 706).

Česká biskupská konference vyhlásila na první postní neděli tohoto roku společným pastýřským listem přípravu na rok 2013, kdy si budeme připomínat výročí 1150 let od příchodu svatých Cyrila a Metoděje na naše území. V tomto období pří-

pravy bude pozornost soustředěna jednak na Boží slovo, a jednak na tzv. iniciační svátosti, tedy na křest, biřmování a eucharistii. Letošní rok je mimořádným způsobem zaměřen na Boží slovo, a tato zvláštní pozornost bude nadá-

le pokračovat až k uvedenému cyrilometodějskému výročí.

Význam Písma svatého a jeho důležitost pro život křesťanů jasným způsobem vystihuje II. vatikánský koncil ve své dogmatické konstituci o Božím zjevení. Říká: „Církev měla vždy v úctě Boží Písma stejně jako samé tělo Páně, protože – hlavně v posvátné liturgii – bez ustání přijímá ze stolu slova Božího i ze stolu Kristova těla chléb života a podává ho věřícím.“ (*Dei verbum* 21).

Nedávný průzkum ve třech evropských zemích – v Itálii, Francii a Španělsku – ukázal, že osmdesát procent praktikujících věřících se setkává s Písmem svatým pouze při nedělních bohoslužbách, a že pouze tři procenta z praktikujících křesťanů čte Bibli denně. Zatím ještě poměrně malá část křesťanů pokládá Bibli za svou vlastní knihu, za knihu důležitou pro osobní život. Na druhou stranu je však zapotřebí též uvést jednu zajímavou pozitivní statistiku. Týká se trendu prodeje Bible v České republice. Zatímco v roce 2008 prodaly dvě největší biblické distribuce více než třicet pět tisíc Biblí, v roce 2009 to bylo asi sto třicet tisíc výtisků. Zájem probudily především nové překlady, konkrétně Jeruzalémská bible a Bible 21, ale ani počty prodeje Biblí s českým ekumenickým překladem neklesají. Stoupající zájem o koupi Bible zajisté upozorňuje na hlad po Božím slově.

V sobotu 28. srpna jsme si připomínali památku sv. Augustina, biskupa a učitele církve, proběhlo při příležitosti VIII. diecézní pouti rodin ve Žďáru nad Sázavou zahájení biblického diecézního programu VEZMI A ČTI, který nás chce pozvat k četbě Bible. Název tohoto programu se nechává inspirovat stěžejní událostí ze života sv. Augustina, při které klí-

čovou roli sehrálo právě Písmo svaté. V osmé knize „Vyznání“, která je jeho životní zповědí, se kterou se obrací k Bohu, líčí Augustin okamžik v létě roku 386 v zahradě svého domu, kdy v těžkém vnitřním boji hledal pravdu i sebe samého. Tehdy uslyšel dětský hlas, jak říká: „Tolle, lege, tedy: Vezmi (a) čti!“ (srov. *Confessiones*, 8.12.29). Tuto výzvu Augustin pochopil jako hlas Boží. Otevřel Písmo svaté a v něm začal nacházet vnitřní pokoj a sílu.

Boží slovo, které je „plné života a síly“ (Žid 4,12), chce být rovněž světlem na naší životní cestě (srov. Žl 119,105). Boží slovo je totiž, jak píše sv. Ambrož, „životodárnou podstatou naší duše; živí ji, pase a vede; neexistuje nic jiného, co by dokázalo držet při životě duši člověka, vyjma Božího slova“ (*Exp. Ps.* 118, 7,7; PL 15, 1350).

Biblický diecézní program VEZMI A ČTI, který se vztahuje na celé období pastorační přípravy na rok 2013, nás chce především pozvat k osobní četbě Bible a přispět k oživení biblické pastorace. Vždyť, jak říká sv. Jeroným, „neznat Písmo znamená neznat Krista“ (*Comm. in Is.*, PL 24, 17).

Kde tedy začít a co dělat?

Vlastně je to jednoduché: Vezmi a čti. Tak jako toto Boží pozvání přijal svatý Augustin, přijměme ho i my. I my můžeme slyšet: *Vezmi a čti*, rozhodnout se a následovat toto rozhodnutí činem. Kde je právě v tuto chvíli moje Písmo? Kdy naposledy jsem je otevřel? Možná si už ani nevzpomenu. Ale mohu v něm číst už dnes odpoledne nebo večer, a pak zítra a stále. Tak jako v těchto dnech opět nastupují do škol tisíce dětí a studentů, můžeme být s nimi solidární a vstoupit do školy Božího slova.

Prvním zvěstovatelem Božího slova má být rodina. Písmo svaté zastává také podstatnou a nezastupitelnou úlohu při výuce náboženství a při katechezi na přijetí iniciačních svátostí. Rovněž homilie při bohoslužbách se mají neustále živit a řídit Písmem svatým.

Vynikajícím prostředkem pro čtení Bible je staletími vyzkoušená metoda *Lectio divina*. Postupuje ve čtyřech krocích: *lectio*, *meditatio*, *oratio* a *contemplatio*, tedy čtení, rozjímání, modlitba a nazírání. Takto se hledá smysl textu a jeho místo v každodenním životě. Jde o společnou nebo osobní duchovní četbu Písma svatého, která se ve spojení s modlitbou stává rozhovorem mezi Bohem a člověkem. O tomto způsobu četby Písma svatého, a rovněž o dalších přístupech k Bibli, budou v následujícím období poskytnuty bližší informace.

Milé sestry, milí bratři,

všechny tyto požadavky a výzvy, které nás staví na práh nového začátku oživení pastorace skrze Boží slovo, nás

zvou k otevřenosti vůči Bohu a jeho působení a rovněž k našemu osobnímu kreativnímu nasazení. Letos na podzim v rámci biblického diecézního programu VEZMI A ČTI, bude v Brně opět pořádán vzdělávací Biblický kurs, tentokrát se zaměřením na knihy Exodus a Lukášovo evangelium. Kromě toho bude k dispozici nový biblický diecézní web – s užitečnou nabídkou pro žití z Božího slova. Další pomůcky a nabídky budou následovat.

Přeji nám všem, aby nám období přípravy na Jubilejní rok 2013, kdy si budeme připomínat 1150. výročí příchodu svatých Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu, dopomohlo vzbudit v nás a všude tam, kde jsme, nové nadšení pro Boží slovo, jehož věrnými zvěstovateli byli tito apoštolové Slovanů.

Aby tomu tak skutečně bylo, k tomu vám na přímluvu svatých Cyrila a Metoděje, žehnám.

Váš biskup Vojtěch

SVATÍ VE ZNOJEMSKÝCH KOSTELÍCH

SVATÁ BARBORA Z NIKOMÉDIE

Obrazy sv. Barbory jsou u sv. Mikuláše a u sv. Kříže.

U sv. Mikuláše je v pravé boční kapli Dítěte Ježíše a u sv. Kříže je obraz sv. Barbory na oltáři na levé straně kostela před oltářem sv. Anny.

Barbora z Nikomédie (též **svatá Barbora**), panna a mučednice, patří ke čtrnácti svatým pomocníkům, vzývaným zvláště v těžkých chvílích, v minulosti

například při morových epidemiích. Jejich společná památka se slaví 4. prosince. Svaté Barboře je zasvěceno několik kostelů, z nichž nejznámější je kutnohorský chrám svaté Barbory. Ačkoli se o svaté Barboře zachovaly pouze kusé zprávy, katolická církev ji řadí mezi světce a mučedníky. *Martyrologium Romanum* (2001) její památku uvádí 4. prosince.

Svatá Barbora byla pravděpodobně s'ata mečem za vlády císaře Galeria (†

311) během pronásledování křesťanů kolem roku 305. Existují však i další legendární zpracování její smrti. Podle nich měla být svatá Barbora krásná dívka, jež se narodila v druhé polovině 3. století, nebo na začátku 4. století n. l. v Nikomédii v Malé Asii jako jediná dcera v rodině bohatého kupce Dioskura. Její matka brzy

křesťanství. Když se však dcera bránila, vlastnoručně ji sťal. V tom okamžiku vyšlehl z jasného nebe blesk a na místě krutého otce zabil.

Svatá Barbora je uctívána jako svatá patronka havířů, prostitutek, dětí, dělostřelců, architektů a matematiků, také dalších povolání, u nichž hrozí riziko náhlé či násilné smrti, rovněž jako ochránkyně proti smrti bleskem v časech bouří a požárů.

V ikonografii je vyobrazována s křížem, pavím pérem, mečem (symbol jejího mučednictví) nebo jako držící kalich s hostií (symbol svátosti oltářní, již jí před popravou přinesl anděl). Také bývá představována s věží či její miniaturou, kterou drží v ruce.

Mezi známé ctitele svaté Barbory patřil papež sv. Řehoř I. Veliký či sv. Stanislav Kostka.

Atributy: věž, kalich, paví pero, meč; její otec s napřaženým mečem.

Patronkou: horníků, dělostřelců, ochránkyně při morových epidemiích a rizikových povoláních, počítána ke čtrnácti svatým pomocníkům.

Převzato z Internetu

u sv. Mikuláše

u sv. Kříže

zemřela, krutý otec vedl dceřinu výchovu v ryze pohanském duchu, dle tehdejší helénistické kultury. Aby ji ubránil před zlými vlivy okolního světa, zejména před tehdy stále zakázaným křesťanským učním, uvěznil dceru v kamenné věži, kde ji obklopil vším přepychem. Jeden z přítomných sloužících byl však tajným křesťanem a přivedl Barboru k víře. Jakmile se to otec dověděl, chtěl ji donutit zřít se

CHARITA

„JAK VIDÍME PŘÍRODU“

Výstava ve svatováclavské kapli ve Znojmě – denní stacionář sv. Damiána

Denní stacionář sv. Damiána již celé letošní léto žije přípravou výstavy, která se uskuteční ve Svatováclavské kapli ve Znojmě. **Zahájení výstavy proběhne vernisáží 12. října 2010 v 15:00 hodin.**

Výstavu budete moci shlédnout do 31. října 2010.

Název „Jak vidíme přírodu“ vymysleli naši uživatelé a všechny inspirovaly právě pobyty v přírodě a neuvěřitelné nápady jak realizovat představy.

Odpovídali jsme si na otázku „Jak skutečně vidíme přírodu?“ Odpověďmi

byly: Vidíme ji krásnou, uklidňující, pestrobarevnou, veselou, živou, ale naopak i ohavnou, stresující, fádňí, smutnou i mrtvou.

Za velkého nasazení celého personálu a úspěšné motivace uživatelů jsme díky této výstavě pracovali s různými výtvarnými netradičními technikami, podstoupili jsme nesčetné množství výprav do přírody a přírodovědných encyklopedií. Abychom zjistili, jak se žije např. včelám, mravencům, život u vody i na stromě atd. Vše jsme se snažili sledovat okem dítěte i dospělého – realisticky i v pohádkovém světě. Výstavě, uvnitř Stacionáře, říkáme výstava speciální, protože jsme u ní poznali a zvládli plno speciálních věcí. Už jste například někdy potkali mravence, vážku nebo motýla v nadživotní velikosti?

Skutečně jsme pracovali na takových detailech, abychom Vám všem dokázali říct, jak my, ve Stacionáři, přírodu vidíme.

Na výstavě budou zřetelně popsána jednotlivá díla, a to v českém a německém jazyce. Máme i speciálně vyrobenou knihu návštěv, do které mohou návštěvníci psát své postřehy (budeme za ně moc rádi). V pozadí všeho bude znít relaxační hudba za doprovodu zpěvu ptáků. Nepřehlédnutelné budou také fotografie.

Přijďte se podívat!

*Bc. Marcela Jelínková
vedoucí Stacionáře*

Dýňová stezka

Srdečně Vás zveme na další ročník Dýňové stezky, která se uskuteční **15. října 2010**. Sraz účastníků bude **od 18:30**

do 20:00 hod. vstup do parku na Komen-ském nám. na rohu ulice Kovářská - u lékárny. Na všechny děti, které se stezky zúčastní, čeká malý dárek, rodiče

si mohou zakoupit výrobky klientů našich zařízení. Spoustu zábavy si tu užijí děti i dospělí. Přijďte se podívat!

*Veronika Miholová
Oblastní charita Znojmo*

Jak pomoci osobám bez přístřeší

Jedním z projektů Oblastní charity Znojmo je Centrum poradenství a pomoci, které nabízí a poskytuje **pomoc** mimo jiné i **osobám bez přístřeší (bezdomovcům)**. Těmto lidem je zde poskytováno **odborné sociální poradenství**, které obsahuje například pomoc při vyřizování osobních dokladů, doprovody na úřady a pomoc při jednání, pomoc při hledání ubytování, pomoc při podávání žádostí o sociální dávky atd. Kromě poradenství dostávají také **potravin** (masové konzervy, trvanlivý chléb, instantní polévky, čaj), **hygienické potřeby** (šampony, mýdla, potřeby na holení, potřeby pro dentální hygienu) a **ošacení** (oblečení, boty, deky).

Současně je po nich vyžadována **aktivní účast na řešení nepříznivé životní situace**, ve které se nachází. Ne všichni jsou ochotni (nikoliv schopni) se aktivně zapojit do řešení a změnit svůj styl života. Místo toho, aby šli tito lidé na obvodní oddělení policie nahlásit odcizení osobních dokladů, vyřídili si nové doklady a požádali o sociální dávky, jsou k vidění na ulicích či v kostelích, kde žebrají a poté veškeré takto získané peníze utratí za alkohol.

Pokud chcete těmto lidem pomáhat, pak prosím věřte, že mnohem lepší, než dát jim do rukou peníze, je koupit jim například něco k jídlu.

*Mgr. Zdeňka Fládrová, DiS.
vedoucí Centra poradenství a pomoci
Znojmo*

DOPIS NEMOCNÝM – NEJEN NEMOCNÝM

„Když vytrváte, získáte své životy.“ (Lk 21, 19)

Když je člověk delší dobu tělesně nemocný a když musí ležet, zdá se mu každý den dlouhý. A zvláště dlouhé se mu zdají noci, kdy nemůže spát a hlavou mu probíhají různé myšlenky, které ho zneklidňují. Uvědomuje si, co je třeba udělat, zařídit, a uvědomuje si svoji bezmocnost. Stává se příliš citlivým, velmi se musí přemáhat, aby jednal dobře s lidmi, kteří jsou mu blízcí, aby byl schopen se tvářit vlídně na ty, kteří ho přišli navštívit. Je to velký nápor na jeho trpělivost.

K této situaci má nemocný člověk přistupovat na základě rozumové úvahy a má se snažit pochopit, že Bůh chce spasit všechny lidi a všechno, co člověk prožívá, ho má víc přivádět k Němu. Člověk nevidí do Božích plánů, které neodpovídají lidským představám. Snad s odstupem času člověk pochopí, že všechno, co v životě prožil, mělo smysl a vedlo ho k Bohu.

Člověk se musí vzdát svých představ o svém životě, musí přijmout Boží řešení a být přesvědčený, že je to pro jeho osobu nejlepší řešení. Musí Bohu plně důvěřovat a spoléhat na jeho dobrotu.

Každý zná osobu svatého Pavla, který ze všech sil bojoval proti Kristu a proti všem, kteří v něj uvěřili. On na cestě do Damašku tělesně oslepl, aby mohl Krista vidět duchovním pohledem a aby podstatně změnil celý svůj dosavadní život.

Podobně může Bůh vést každého z nás a jeho cesta, kterou chceme jít my, a

také hodnocení událostí našeho života, jak je vnímá Bůh, nemusí být shodné s naším.

To, co my pokládáme za prohru, On může pokládat za úspěch. K tomu, aby byl člověk schopen přijmout Boží řešení svého života, vyžaduje, aby byl ve své duši skutečně pokorný a aby měl důvěru v Boží dobrotu.

Tělesná nemoc často vede člověka k uzdravení jeho duše. Z toho, co v jeho duši zemřelo, může vyrůst něco, co je hodnotnější a dokonalejší. Taková změna vyžaduje čas a je vlastností většiny lidí, že chtějí, aby se všechno podle jejich představ stalo ihned, aby nemuseli čekat.

Takové čekání spojené s utrpením a trvající dlouhou dobu vyžaduje hodně trpělivosti a sebeovládání. Trpělivost není stav nečinnosti. Být trpělivý vyžaduje vyvíjení velkého úsilí, aby se člověk dokonale ovládal a nebyl svým jednáním obtížný všem, kdo jsou v jeho blízkosti. Kolem sebe vidíme hodně lidí, kteří se umí ovládat a jsou trpěliví i tehdy, když se musí vyrovnat s něčím, co je pro ně bolestné a těžké. Tak jako se jim dostalo dost pomoci, aby byli schopni se naučit sebeovládání a trpělivosti, dostaneme jí dost i my, ale je nutné spolupracovat s dary, které dostaneme. S Boží pomocí se na to podaří.

*otec J.Šik
(Tomášek č. 1/08)*

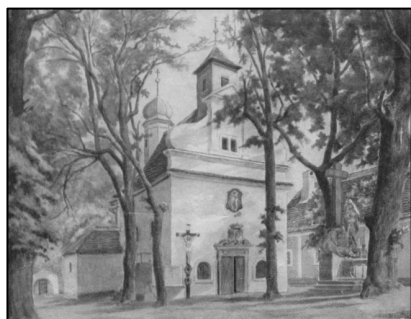
Plakals, když ses narodil. Ale všichni okolo se smáli. Žij tak, aby ses v hodinu smrti ty smál a ostatní plakali. (*Indická moudrost*)

VÝZNAMNÁ VÝROČÍ

Profesor P. JOSEF PARMA,
administrátor v Hlubokých Mašůvkách

Narodil se 28.10.1910 ve Václavově, farnost Svěbohov, AD Olomouc. Na kněze byl vysvěcen 5.7.1935 v Brně. Působil jako kooperátor na Moravci, administrátor v Hor. Bojanicích a v Brtnici. V r. 1939 se stal profesorem církevního práva na bohosloveckém ústavu v Brně. V květnu 1945 byl jmenován administrátorem v Únanově. V době nemoci faráře Jana Hanáčka převzal v r. 1946 také vedení duchovní správy v Hlubokých Mašůvkách, kam se v r. 1947 přestěhoval.

Po svém nástupu usilovalo povznesení poutí a zvelebení zdejšího poutního místa. Začal obnovením Křížové cesty na

Kalvárii, kterou doplnil o sochu Krista v Getsemanech, kříže lotru na vrcholu kopce a Boží hrob v boku skály. Opravenou Křížovou cestu posvětil v r. 1947 brněnský biskup Dr. Karel Skoupý.

V údolí za kostelem vytvořil k 90. výročí zjevení v Lurdech podobu Lurdské jeskyně se sochou Panny Marie a sv. Bernadety na skále, s oltářem a prostranstvím pro konání bohoslužeb. 10. října 1948 brněnský biskup posvětil Lurdskou jeskyni a také základní kámen ke kapli nad Svatou studní. Zde byla v následujícím roce postavena nad klenutou studní bývalého lázeňského pramene kulatá kaple s obrázkem Panny Marie Pasovské a zbudována

malá kolonáda se stříškou, pod níž jsou čtyři lunetové reliéfy s biblickými výjevy o vodě.

Dalším dílem P. J. Parmy bylo spojení cesty z Kalvárie k Lurdské jeskyni tak zvanou Mariánskou cestou, která začíná sochou Panny Marie Plačící z La Salley a pokračuje na stromech zavěšenými obrazy mariánských poutních míst (v současnosti je zde 56 obrazu mariánských poutních míst z Čech, Moravy, Slovenska a Rakouska).

Největším dílem P. Parmy byla přístavba kostela s věží. Dosavadní kostelík, zbudovaný v r. 1680 Ludvíkem Raduitem de Souches, považovaný za nejmenší farní kostel v brněnské diecézi, byl pro potřeby poutního místa nedostačující. Slavnostní bohoslužby se konaly o poutích u pomníku padlých, který byl v r. 1924 postaven mezi lipami uprostřed prostranství před vchodem do kostela. Návrhy na výstavbu kostela byly různé, uvažovalo se o nové stavbě na Kalvárii, o náhradě stávajícího kostela větším, až nakonec zvítězila myšlenka přistavět ke starému kostelíku novou větší loď. O záměrech P. Parma pravidelně informoval farníky i poutníky ve zpravodajích, které vydával nejdříve rozmnožované na kufříkovém cyklostylu, později ve větším nákladu tištěné. Někteří čtenáři pak reagovali na předkládané návrhy i svými připomínkami.

Kromě svých kněžských povinností našel čas nejen na práci při úpravách poutního areálu, ale mnoho času věnoval i práci s mladými. Založil oddíl Junáka, umožnil mu činnost v „kapucínce“ i na farní zahradě, poskytoval potřebné vybavení a často navštěvoval jeho schůzky. Pamatoval i na osvětu, v zimním období o nedělních pořádal přednášky s promítáním barevných diapozitivů. Aby dal novou tvář poutím, založil mnohačlenný dívčí pěvecký sbor, který vítal poutníky až do dnešních dní známou písní: „Vítejte vroucně nám...“ (text složil P. Parma, ná-
pěv upravil říd. učitel v.v. Fr. Bauer). Z ministrantů utvořil trubačský sbor, který rovněž vítal poutníky. O Hlavní pouti zavedl v sobotu večer konání světelného průvodu na Kalvárii. Při poutích bývalo zvykem každé procesí přivítat a při jeho odchodu je kněz s ministranty a hudbou vyprovázeli. Pro farníky i poutníky vydával farní zpravodaj. Byl zaníceným kazatelem. Při svátečních bohoslužbách po mši svaté odcházival na kůr, kde za doprovodu varhan zpíval biblické písně.

Za působení P. Parmy opět rozkvetly poutě skoro zaniklé. Konaly se v následujících dny:

KONEC SEZÓNY MARIÁNSKÝCH POUTÍ

Ježíšova matka jako učitelka víry

V polovině září končí většina mariánských poutí. Účastní se jich také mnoho náhodných návštěvníků a turistů, protože poutní místa bývají v přitažlivé krajině. Ptají se pak, co to znamená, že je Maria orodovnice, prostřednice, přímluvkyně, spoluvykupitelka. Je to proto, že Bůh je nějak těžko dostupný, lidem uzavřený?

Dnešní lidé jsou na hony vzdáleni staré zbožnosti předků. Dají se přesto ně-

1. Malá pouť - v neděli před sv. Duchem

2. Velká pouť - v neděli po svátku Navštívení P. Marie.

3. Svatoanenská - v neděli po svátku sv. Anny

4. Podzimní - po svátku Narození P. Marie

Hlavní poutní bohoslužby byly pontifikální, celebroidní je brněnský biskup nebo znojmský probošt z Hradiště.

Z Hlubokých Mašůvek měl P. Parma několikrát v úmyslu odejít na některou klidnější farnost, ale k odchodu se rozhodl až po dokončení stavby kostela. V r. 1954 byl přeložen do Chvalkovic, kde 19.5.1957 náhle zemřel, raněn mrtvicí. Pohřben byl v Drnovicích u Vyškova.

Farníci Hlubokých Mašůvek i poutníci z okolí oceňují jeho velké zásluhy o rozvoj zdejšího poutního místa a s vděčností vzpomínají na jeho působení ve zdejší farnosti.

Při příležitosti 50. Výročí úmrtí byla v sobotu 7. července 2007 odhalena na kostele prof. P. Josefovi Parmovi pamětní deska.

J.K.

jak zaujmout? Skálopevní katolíci míní, že si tito lidé mají získat informace u nich, u nás. Jenže my sami chápeme tyto mariánské titulatury nejistě. Náš slovník není ani mnohým z nás jasný. Ale kazatelé na poutních místech si tím hlavu nelámou a frázemi nešetří.

My věřící i ti neinformovaní (ale zvědaví) se můžeme učit u samé Matky Kristovy. I ona se ptala: jak se to stane?

Docela se až ulekla velkého Božího vyzvání. Mnohokrát – jak čteme – uvažovala o všem ve svém srdci. Svě nemluvnátko jistě neadorovala na kolenou. Ještě v Ježíšových 12 letech nevěděla, kde ho jistě najde! Učila se chápat až do smrti. Proč jí nedáme tak případný titul „Učitelka víry“? To by ji přiblížilo nám všem více než starobylé pokusy vyjádřit nějak vlastní nedostatečnost oněmi dobře míněnými tituly.

Dnes již víme, že Maria se učila lásky a milosrdenství u svého Syna, a On na sobě ukázal, že to vše pramení v dobrotě jeho Otce. Proto neдрží ruku svého Syna,

který by nás prý jinak těžce ztrestal. (To je určeno zatvrzelcům, ale ne hledajícím.)

Kristus učil svou matku vlídnosti k lidem, ne naopak. Učitelka víry! Prosím, okopírujte můj návrh pro kazatele na poutních místech. Ať vysvětlují lidem genezi naší terminologie. Ať se ukáže postup našeho poznání Boží lásky, blízké, nabízené a nikoliv těžko přístupné. Poutníci jsou na těchto místech otevřenější a vděční za to, že uslyší něco nového, podnětného, než obvyklé fráze, jichž mají doma dost po celý rok.

o. J. Rybář, TJ

ČESTNĚ O VÍŘE

Můžeme si být jisti životem po smrti?

Kapitola 25, str. 110-113

Věříme-li v Ježíše Krista a v jeho vzkříšení, pak ano.

Jinými způsoby - určitě ne. Kdybychom měli naději v Krista jen pro tento život, pak podle listu sv. Pavla Korint'ánům

a) je to stejné, jako bychom tvrdili, že ani Kristus nebyl vzkříšen

b) naše víra by byla prázdná a bez základů

c) je-li Kristus naším vzorem jen pro tento život, pak věřící jsou prostě blázni

d) a měli by raději žít jen pro přítomnost: jíst, pít a užívat života, neboť zítra zemřeme.

Se vzkříšením je spjato naprosté přetvoření celého člověka - je to jako nové zrození:

dítě v mamčině bříšku si žije naprosto pohodlně a dobře, nic neví o světě, který je mimo jeho životní prostor. Pak ale najednou přijde hrozná chvíle, kdy dítě

přichází na tento svět: je to jakýsi druh smrti.

Brzy však je strach a panika vystřídána pohodou a spokojeností, které pramení z objevu, že maminka je tady. Se smrtí je to asi podobné: nejdříve nás čeká přechod do jiné dimenze.

Všechno v našem pozemském životě je vázáno na čas a prostor. Ale život s Bohem je mimo prostor a čas: „Bůh setře z očí každou slzu. A nebude již smrti.... neboť co bylo, pominulo. Ten, který seděl na trůnu, řekl: Hle – všechno tvořím nové“ (Zjevení 21,1-5) Věčnost není jen nekonečný čas – je to naprosto jiná dimenze. Je to neustálé „nyní“ pro to nové, co si teď neumíme doopravdy představit.

Z křesťanského pojetí smrti vyvěrá síla k životu. Kdo věří v Ježíše, věří i v toto zaslíbení: pokud Bůh někoho miluje, dává mu život navěky.

Bůh neničí život, který stvořil. Proměňuje ho. Naše smrtelnost - fakt, že víme, že na tomto světě jsme jen dočasně, dává ale také cenu každému dni našeho

pozemského života a také nás víc vybízí proměňovat tento svět pro druhé - snažit se tento svět změnit.

Křesťané neříkají, že „život je sice krásný, ale nakonec se bohužel stejně musí zemřít“.

Naopak: křesťané říkají: „Život je krásný a pak se konečně umírá“.

Každý den našeho pozemského života máme v rukou volbu mezi životem a smrtí. Život je jen jeden. Začíná na této zemi a pokračuje v „domě“ Božím.

Ing. Simek

INFORMACE – bude vás zajímat

Programy Diecézního muzea v Brně pro školní rok 2010/2011

Ve školním roce 2010/2011 nabízí Diecézní muzeum v Brně řadu zajímavých vzdělávacích programů. Jsou určeny pro základní a střední školy, především pro obohacení výuky humanitních oborů.

Prostřednictvím programu *Symboly a tradice* se školní mládež atraktivní formou seznámí se základy tří monoteistických náboženství – judaismu, křesťanství a islámu.

Na podobnou cílovou skupinu je zaměřen i další program Diecézního muzea s názvem *Petrov – dominanta moderního města*.

Program s názvem *Petrov jako inspirace* seznámí děti s kresebnými výtvarnými technikami - teoreticky i prakticky – s možností vyzkoušet si některé méně obvyklé na konkrétních motivech exteriéru (v případě nepřízně počasí i interiéru) katedrál, případně okolního areálu Petrova.

Výchovně vzdělávací program s názvem *Tajemství Petrova* je určen pro

všechny věkové kategorie školní mládeže. Cílem programu je představit účastníkům historii, umělecké památky, tradice a symboly související s brněnskou katedrálou a celým areálem Petrova.

Programy budou probíhat v tomto i příštím roce a objednávat je lze buď telefonicky (731 404 000), nebo e-mailem (petrov@petrovinfo.cz). Cena programu ve výši 30 Kč na dítě zahrnuje odborný výklad, případně výtvarný materiál. Pedagogický doprovod se programem účastní zdarma.

Další informace naleznete na internetových stránkách www.petrovinfo.cz

Pozvánka pro všechny!

Zveme všechny, kteří četli v minulém čísle článek o ministrantském táboře a také ty, kteří mají chuť podívat se na ministrantské amatérské filmy, pár fotek z tábora a napít se výborných čajů! Na program je promítání, popíjení, občerstvení a překvapení na závěr.

Kde a kdy? 17.10.2010 v 16:00 ve farní klubovně Rozhledna, vstupné činí 10Kč (v ceně je doslova vše).

POSELSTVÍ JEHO SVATOSTI BENEDIKTA XVI. K SVĚTOVÉMU DNI MISIÍ 2010

Vytváření církevního společenství je klíčem k misiím

Drazí bratři a sestry!

Měsíc říjen, v němž slavíme Světovou misijní neděli, nabízí diecézním a farním komunitám, institutům zasvěceného života, církevním hnutím a všemu Božímu lidu příležitost k obnově závazku hlásat evangelium a dát pastorační činnosti více misijní charakter. Letošní výroční událost nás zve k životu za pomoci liturgických, katechetických, charitních a kulturních prostředků, kterými nás Kristus zve ke stolu Jeho Slova a Eucharistie, abychom prožili milost daru Jeho přítomnosti, abychom se zformovali v Jeho škole a žili v jednotě s Ním, naším Mistrem a Pánem, s ještě větším uvědoměním. On sám nám řekl: „Ten, kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec, a já ho budu milovat a ukážu se mu“ (Jan 14,21). Teprve od tohoto setkání s Láskou Boží, kdy se transformuje naše existence, můžeme žít ve společenství s Ním a mezi sebou a nabízet našim bratřím věrohodné svědectví a ukázat důvod pro naši naději (viz 1 Petr 3,15). Zralá víra, schopná odevzdat se zcela Bohu synovskou láskou, naplněnou modlitbou, meditací slova Božího a studiem pravd víry, je nutnou podmínkou pro podporu nového humanismu, obsaženého v Ježíšově evangeliu.

V říjnu také mnoho zemí obnovuje různorodé církevní aktivity po letních prázdninách. Církev nás zve učit se od Panny Marie, skrze modlitbu Svatého růžence, jak kontempletovat Otcův plán lásky pro všechny lidi a jak je milovat tak jako On. Není toto snad také smyslem misií?

Otec nás skutečně volá, abychom byli jeho milovanými syny v Jeho milovaném Synu a abychom se viděli jako bratři v Ném, který je darem spasení pro lidstvo, které je rozděleno neshodami a hříchem, a byli zvěstovateli pravé tváře Boha, který „tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16).

V měsíci říjnu, který nám připomíná, že závazek a úkol hlásat evangelium platí pro celou Církev, která je „misijní sama svou podstatou“ (Ad Gentes, 2), a volá nás, abychom se stali obhájci novosti života, tvořeného autentickými vztahy v komunitách založených na evangeliu. V multietnické společnosti, která prožívá narůstající formy osamocení a alarmující lhostejnost, by se křesťané měli naučit ukazovat známky naděje a stát se bratry všech lidí na celém světě a pěstovat velké ideály, které mění historii a které bez falešných iluzí a zbytečných obav pracují na tom, aby se naše planeta stala domovem po všechny národy.

Tato fakta ukazují na misijní poslání, které dostali všichni pokřtění a celá církev, ale které nemůže být věrohodně plněno bez hluboké osobní, komunitní a pastorační konverze. Ve skutečnosti vědomí povolání hlásat evangelium nejenom inspiruje každého jednotlivého věřícího, ale také diecézní a farní komunity k celkové obnově a k ještě větší otevřenosti vůči misijní spolupráci mezi církvemi. To vše za účelem podpory hlásání evangelia do srdce každého člověka, každého národa, kultury, rasy, národnosti, jakéhokoli místa. „autenticky eucharistická církev je misionářská církev, schopná zvěstovat s přesvědčením: „co jsme viděli a slyšeli, vám nyní zvěstujeme, abyste i vy měli společenství s námi; neboť naše společenství je s Otcem a s Jeho Synem, Ježíšem Kristem“ (1 Jan 1,3).

Drazí bratři a sestry, kéž bychom se my všichni o této Světové misijní neděli, kdy se oko v srdci otevírá perspektivě pohledu na nesmírnou velikost misií, uviděli jako aktivní účastníci v úkolu církve hlásat evangelium. Misionářské nadšení bylo vždy známkou vitality mezi našimi církvemi (viz Redemptoris Missio, 2) a jejich spolupráce zase jedinečným svědectvím o jednotě, bratrství a solidaritě, která z nich dělá věrohodné hlasatele

Spasitelné lásky! A proto obnovuji mé pozvání k modlitbě a i přes ekonomické obtíže k bratrské a konkrétní pomoci na podporu mladších církví. Tyto znaky lásky a solidarity, na jejichž rozdělení je dohlíženo skrze cennou službu Papežských misijních děl, kterým vyjadřuji svou vděčnost, se stanou podporou kněží, seminaristů a katechistů v těch nejvzdálenějších misijních zemích a budou zdrojem povzbuzení pro mladé církevní komunity.

Na závěr tohoto každoročního poselství k Světové misijní neděli bych chtěl vyjádřit své láskyplné uznání všem misionářům, kteří

nabízejí své svědectví království Božímu v těch nejvzdálenějších a nejvíce problematických místech, často za cenu svého života. Jsou to ti, kdo stojí v čele hlasatelů evangelia, komu má každý věřící věnovat své přátelství, blízkost a podporu.

Kéž je Bůh, který „miluje radostného dárce“ (2 Kor 9,7), naplní duchovním zápallem a hlubokou radostí. „aby celé lidstvo vytvořilo jeden Boží lid, srostlo v jedno Kristovo tělo, a bylo vybudováno v jeden chrám Ducha svatého“ (Ad Gentes, 7).

(Redakčně kráceno)

Podpora misijní sbírky

Společenství maminek a farní dívčí klub z farnosti sv. Mikuláše se rozhodly podpořit misijní sbírku výrobou drobných dáreků, které budou prodávat o misijní neděli 24. 10. po mši sv. v předsíni kostela sv. Mikuláše. Výtěžek bude poslán na podporu papežského misijního díla.

„Chceme dělat jen nepatrné věci ale s obrovskou láskou.“ *(bl. Matka Tereza)*

„ALE DĚLNÍKŮ JE MÁLO.“

Když jsem četl evangelium pro dnešní nedělní mši, o těch mnohých učednících, které Ježíš posílal po dvou do vesnic a měst, do kterých chtěl potom sám přijít a které vyzýval, aby vyprošovali ještě více pomocníků, tu mi zase napadla paní Hedvika Stöcklein v jednom předměstí Penzy. Penza je venkovní stanice saratovské farní obce, leží tedy vzdálena 200 km od farního kostela.... Paní Stöcklein jsme našli,

když už 79 let neviděla žádného katolického kněze, a přesto denně – po celý život – se modlila a čekala. Ve svých 12 letech šla v jedné z německých vesnic na Volze s jinými dětmi slavnostně k prvnímu svatému přijímání. Potom byli kněží její vesnice odvečeni, jako všichni jiní. Ve svých 91 letech přijala před dvěma roky po druhé v životě svaté přijímání.

Do kolika vesnic a měst dřívějšího Sovětského svazu neprošla ještě zpráva: „Církev žije!“ (Benedikt XVI. o dni jeho uvedení.)

P. Pickel – německý biskup působící v Rusku

VĚČNÉ SVĚTLO

Byl jsem tenkrát ještě bohoslovcem a už jsem chodil v kolárku. Někdy jsem měl na sobě i na ulici v Hořicích kleriku a připadal jsem si vznešený a důležitý.

Jednou jsem byl v kostele a měl jsem novou kleriku i rochetu. V chrámu bylo plno lidí, také dřívějších spolužáků a spolužaček. A plno známých, na kterých mi moc záleželo. Chtěl jsem se před nimi ukázat.

Tehdy při mši svaté jsem chodil s kadidelnicí a dával pozor, aby hodně dýmala, aby z ní vycházel pořádný kouř, neboť to je podstata tohoto obřadu: kouř je znamením modlitby, která se vznáší k Bohu. Když je uhlí pořádně rozdělané, řeřavé, pak je to nejen krásné, ale i srozumitelné. To se mi tenkrát skutečně podařilo.

Okouřil jsem oltář, pana děkana a dalšího hořického bohoslovce Ladislava Kociána. Pak jsem se hrnul doprostřed oltářní mřížky, abych okouřil všechny přítomné. Veškerou svou pozornost jsem soustředil na ten efekt, na ten nádherný voňavý kouř, že jsem si ani neuvědomil, že lampa s věčným světlem visí hodně nízko, a tak téměř v letu jsem do ní narazil. Ihned jsem se přesvědčil, jak je těžká. Zatmělo se mi v očích a na hlavě mi naskočila boule. Ale to nebylo všechno. Lampa věčného světla se hodně rozhoupala a nezastavila se už do konce mše svaté, stále si udržujíc svůj kmit. Snad si pak někdo mohl myslet, že i toto kmitání patřilo k obřadu. Lidé se potom při okuřování museli usmívat či smát, i kdyby nechtěli. Úsměv opravdu prozářil snad všechny jejich zatím moc vážné tváře.

Když jsem odcházel na konci mše svaté s kadidelnicí, věčné světlo se stále ještě houvalo. Pan děkan, který ten náraz neviděl, se nad tím hrozně podívoval.

Jeden z mých přátel, velmi zbožný člověk, mi vyprávěl, jak byl někde v pohraničí, kde skoro nikdo nechodil do kostela a tím méně ke svatému přijímání. Proto se knězi předem ohlásil, že půjde ke stolu Páně. Chtěl udělat všechno velmi příkladně, vzorově, jako apoštolát. Šel k oltářní mřížce, která tenkrát byla v každém kostele. Pak vstal a s největší důstojností sepal ruce a v soustředění se vracel na své místo. Jeho vysoká postava působila majestátně. Mohl takto udělat dojem velkolepý, ale stalo se něco jiného. Jak byl hluboce soustředěn, vrazil hlavou do spodní části lampy věčného světla, jehož nádobka s olejem spadla na zem a rozbila se. Naráz bylo po dojmu. Lidé již nemysleli na svaté přijímání, ale na rozbité sklo na zemi. A tak si onen zbožný člověk uvědomil, že největším apoštolátem je být za všech okolností přirozený v duchu víry a lásky.

Jednou uděloval v našem hořickém chrámu pan biskup dr. Mořic Pícha svátost biřmování. Pan biskup byl vysoké postavy, a jak procházel kostelem s mitrou na hlavě a žehnal všem okolo, narazil do věčného světla. Neshodil je, ale mitra mu spadla na zem.

Když byla slavnost u konce a pan biskup pomalu odcházel od oltáře, chtěl jsem zabránit tomu, aby se situace s mitrou a světlem opakovala. Uchopil jsem lampu věčného světla do ruky a vyklonil ji na stranu tak, že pan biskup kolem mne bezpečně prošel. V tu chvíli mne hřál pocit, jak dobře jsem to před panem biskupem a lidmi udělal, ale vzápětí jsem ucítil, jak po mně něco stéká. Tím vykloněním jsem ve věčném světle převrhl nádobku s olejem. Tenkrát se ještě nepoužívaly žárovky jako dnes, ale v lampě hořelo z ná-

dobky oleje s knotem pravé světlo, jak tomu bývalo po staletí.

Stál jsem v kostele důkladně naolejovaný. A pomyslel jsem si, že je to snad pravdivé, co mi řekl o dobrých skutcích

pan děkan Obršlík, totiž, že za každý z nich se nějak platí.

(Z knihy F.Lukeš: Mám tolik práce, že si jdu raději lehnout)

FARNÍ ŽIVOT

PRAVIDELNÉ AKCE

- Každý den v 7 h u **Mnišek dominikánek je mše svatá** s možností účasti věřících. Vstup klášterem Dolní Česká 1. V kostele ranní mše sv. u sv. Kříže u dominikánů v 6.45 h již nebudou!
- Každou neděli při mši sv. v 9 h u sv. Mikuláše je během kázání **program pro malé děti** s katechetkou na faře.
- Každou neděli po mši sv. v Příměticích je na faře otevřena **knihovna**.
- Každou neděli po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19.30 h **adorace**.
- Každé pondělí od 15.45 h na faře u sv. Kříže u dominikánů ve Znojmě se koná **setkání aktivních členů Mariiny legie**.
- Každé pondělí před večerní mší svatou u sv. Kříže u dominikánů je **modlitba růžence za mír**.
- Každé pondělí v 18 h v Únanově **dětská mše**.
- Každé pondělí v 19 h na loucké faře **pravidelné modlitby matek**.
- Každé úterý v 19.00 h na faře u sv. Kříže je **zkouška chrámového sboru**.
- Každou středu od 9 do 12 h na faře u sv. Mikuláše **setkání dětiček a jejich maminek**.
- Každou středu v 18. h na faře v Louce je **mše sv. pro děti a mládež**.
- Každou středu po večerní mši sv. u sv. Kříže u dominikánů je do 19 h **adorace**.
- Každý čtvrtek v 18 h (v zimním období v 17 h) v Kuchařovicích **dětská mše**.
- Každý pátek v 17 h u sv. Jana Kř. u kapucínů **mše sv. po celý školní rok**.
- Každý pátek v Louce na faře v 19.30 h mše sv. **s mládežnickými zpěvy a katechezí**; po mši sv. volné povídání ve společenství; jsou zváni všichni, zvláště mladí lidé.
- Každou sobotu ve 14.30 h v **Nové nemocnici** mše sv. v prostorách odd. 130, vedle prodejny novin v 1. poschodí; vchod do nemocnice pro návštěvy; příležitost ke sv. zpovědi; možnost přinést sv. přijímání na pokoj; tel.: 515 227 723; 736 523 600.

PŘIPRAVUJE SE

- 30.9. ve 20 h u sv. Mikuláše **adorace** před 1. pátkem.
- 1.10. **první pátek** – u sv. Jana Kř. mše sv. v 8 a 17.h; adorace a sv. zpověď od 14 h.
- 2.10. **první sobota** – měsíční pouť v Hl.Mašůvkách v 15 h německá mše sv.; v 18 h poutní mše sv., celebruje P. Petr Košulič, novokněz – kaplan z Vel. Meziříčí; autobus ze Znojma v 17 h; novokněžské požehnání.

- 3.10. v Louce na faře od 15 h **svato-václavské přátelské posezení farníků a přátel farnosti**; Všichni jsou zváni, bude občerstvení, povykládání a další program!
- 7.10. **Panny Marie Ružencové** – u sv. Kříže u dominikánů mše sv. v 9 h při příležitosti měsíčního setkání kněží děkanaátu a ostatní mše sv. jako ve všední den.
- 17.10. v 15 h **měsíční modlitba v popické kapli za víru v pohraničí**; pěší odchází ve 14 h z Kraví hory; autobus nepojede.
- 22.10. v 19 hod u sv. Mikuláše koncert – varhanní skladby a výbor z vlastního životopisu J.J.Ryby.
- 24.10. při bohoslužbách **sbírka na misie**.
- 29.10. v 18.45 h v kapitulním sále kláštera, vchod na Dolní Česká 1, **přednáška o. Efréma OP** z cyklu Dějiny a poslání dominikánského řádu.
- 30.10. **začíná zimní čas**, hodiny se posunou o 1 hod zpět, bude delší noc.
- 31.10. v 10 h bude **poutní mše sv. ke cti sv. Wolfganga v Hnanicích**. Všichni i z okolí jsou zváni, po mši sv. bude možnost prohlídky kostela a malé občerstvení s přátelským setkáním u kostela; v Šatově, Havraníkách ani v Konicích mše sv. nebudou.
- 1.11. **Slavnost všech svatých**; u sv. Jana Kř. mše sv. v 8 a 17 h; sv. zpověď od 14 h.
- 2.11. **Památka zemřelých** mše sv. v 8 a 17h v kostele sv. Jana Kř. u kapucínů.
- 2. – 8.11. **oktáva modliteb za zemřelé** – u sv. Jana kř. u kapucínů každý den po mši sv. pobožnost v kryptě kostela.
- 7. 11. ve 14.30 hod mše sv. v obřadní síni na hřbitově a **pobožnost na hřbitově**.

Dějiny a poslání dominikánského řádu

Klášter dominikánů ve Znojmě srdečně zve na přednáškový cyklus: PhDr. Efréma Jindráčka, Ph.D.: Dějiny a poslání dominikánského řádu. Přednášky se konají vždy v pátek, jednou v měsíci, a to: 24. září, 29. října, 26. listopadu a 17. prosince, v 18:45 hod. v kapitulním sále kláštera, vchod na Dolní Česká 1.

Kurz víry – katechismus – na faře u sv. Mikuláše pokračuje o nedělích od 18 do 19,30 hod – **26.9., 10.10., 24.10., 7.11.**

Výuka náboženství – podle rozpisu na nástěnkách kostela.

Od října začne v našich oblastech vyučování náboženství. Účast dětí rok od roku ubývá, tak prosíme o duchovní podporu v modlitbě.

Staráme se o to, co je vzdálené,
ale na bratra vedle sebe často zapomínáme.

Abbé pierre

ŽIVOT FARNOSTÍ ZNOJMA vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Dolní Česká 3. Kontaktní adresa redakce Ing.Kania Jindřich, Pražská-Sídl. 6/F, 669 02 Znojmo. Mail kaniajindrich@volny.cz
Registrováno OÚ Znojmo pod č. 37102291. Pro vnitřní potřebu farností Znojma. Za obsah článku odpovídá autor; příspěvky nejsou stylisticky upravovány; nevyžádané příspěvky se nevrací. Názory autorů nemusí být totožné s názory redakce. Uzávěrka je vždy 20. předcházejícího měsíce. Doporučená cena 5.- Kč.
Tisk POLYGRAF Znojmo
